

AKSJONSUKE 1.-7. JUNI

Stands, folketog, møter, husbesøk, postkasseutdeling ...

Folkebevegelsen markerer seg med en landsomfattende aksjonsuke i tiden 1.-7. juni. Lokalutvalgene i alle deler av landet arrangerer stands med rikholdig utvalg av Folkebevegelsens opplysningsmaterieil. Aksjonsplakater, møter, appeller og demonstrasjoner skal vise hva saken dreier seg om, før Stortingets store markedsdebatt i juni. Hovedparolen for aksjonsuka er: Nei til EEC-medlemskap. Bryt forhandlingene. Meningsmålingene viser at bare 12 prosent av det norske folk er for medlemskap i EEC. Men de viser også at hele 40 prosent ennå ikke har dannet seg noen mening om saken. Aksjonsuka skal vise hva saken gjelder. Det blir arrangert folketog i Oslo, Stavanger og Trondheim.

Fra EEC-demonstrasjonen i 1962

WERNERPLANEN

— på vei mot en forbundsstat

Svein Sundsbø
(formann i Senterungdommen)

Romatraktatens formålsparagraf, artikkel 2, avsluttes med følgende passus: "... og ved gradvis å tilnærme medlemstatenes økonomiske politikk". Den såkalte Wernerplanen som ble lagt fram høsten 1970 må sees som et forslag til virkeliggjørelse av denne målsetningen for EEC. Slik planen foreligger i dag er den formelt sett å betrakte som et notat fra en arbeidsgruppe, men det er verdt å merke seg at EECs Ministerråd alt i juni i fjor ga sin prinsipielle tilslutning til hovedideene i planen. Dette ble gjort på grunnlag av en foreløpig rapport fra arbeidsgruppen. Selv om planen ikke er

vedtatt, er det likevel svært viktig å legge stor vekt på den når Norges forhold til EEC skal vurderes. Jeg vil nevne følgende grunner til det:

Werner-planen er viktig

- A) EEC-medlemskap er uopp-sigelig, og kommer derfor trolig til å vare langt inn i framtida. Det må derfor være viktigere å vurdere sannsynlige utviklingslinjer enn å fordype seg i hvordan EEC fungerer i øyeblikket.
- B) Werner-gruppen har systematisert tanker og målsetninger som i lengre tid har dominert framtidsdebatten i EEC. Arbeidsgruppens tanker er derfor godt i samsvar med herskende EEC-filosofi på dette feltet.
- C) Den 9. februar i år ble første etappe av Wernerplanen vedtatt. Dette kan i seg selv tas som en bekreftelse på at man ønsker å realisere planens siktemål. Det sies også klart i dette vedtaket at første etappe ikke kan betraktes som et mål i seg selv. "Den er uløselig fra den samlede økonomiske og monetære integrasjonsprosess".
- D) Mye tyder også på at store

delene av Wernerplanens siktemål vil tvinge seg fram for å imøtekomme de økende strukturelle skjevhetene som lett oppstår på grunn av den frie kapitalbevegelsen i dagens EEC.

Sett på denne bakgrunn må det være riktig å tillegge Wernerplanen i dens nåværende form stor vekt. Dens intensjoner blir etter all sannsynlighet realisert før eller senere.

Hva er Werner-planen?

Hovedpunktene i planen kan i korthet sammenfattes slik:

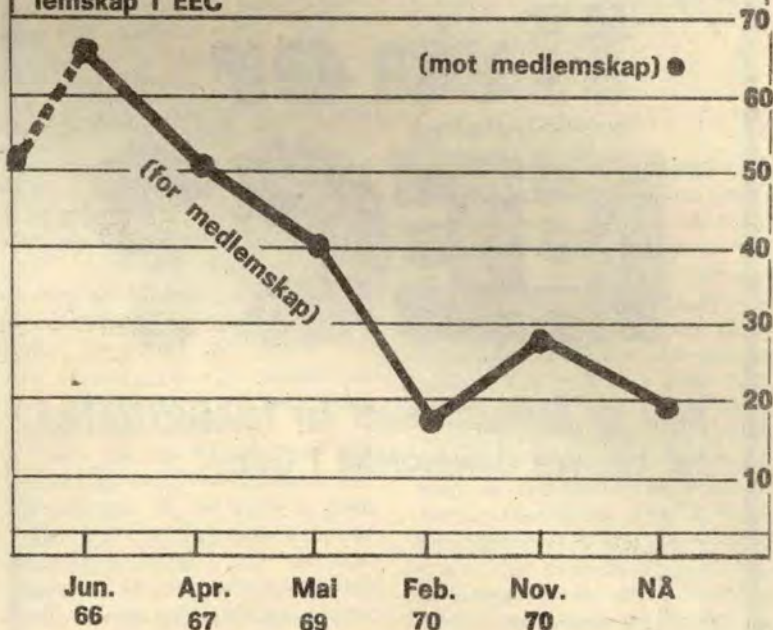
1. Medlemslandenes valutaer vil kunne omveksles til en fast uforanderlig kurs. Fortrinnsvis skal det bare være en pengeenhet som avløser pund, mark, krone osv.
2. Likviditetsskapninger og penge- og kredittpolitikken vil være sentralisert på fellesskapsplanet.
3. Det vil være en felles pengepolitikk overfor resten av verden.
4. Det vil være en felles kapital-markedspolitikk.
5. De viktigste sider av statens budsjettpolitikk, spesielt budsjettens størrelse, deres

(Forts. side 3)

Stor EEC-motstand i England

Mens statsminister Heath forhandler med EEC med sikte på medlemskap, viser de gallupene Sunday Times har foretatt at et svært lite antall av britene ønsker medlemskap. 65 pst. er mot EEC og det såkalte «gjennombruddet i Brussel» blir derfor et gjennombrudd på topp-plan over hodet på det britiske folk.

Antall prosent av det britiske folk som ønsker medlemskap i EEC

Folketog mot EEC 7. juni

Oppmøte Youngstorget kl. 19

Fra Youngstorvet til Rådhusplassen

Talere: Karl Evang, Hans Borgen, Ragnar Kalheim

Med Folkebevegelsen - mot EEC

Utgitt av Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i
Fellesmarkedet, Boks 515, Sentrum, Oslo 1.
I redaksjonen: Lise Winther og Tor Berre.

Trykt i A/S ALL-TRYKK
OPPLAG: 500 000

Støtt Folkebevegelsen - si NEI TIL EEC

Denne avisa utgis i forbindelse med Folkebevegelsens landsomfattende aksjonsuke 1.—7. juni og inneholder foruten stoff om Folkebevegelsen og aksjonsuka, artikler om EEC skrevet av framtrepende folk i Folkebevegelsen.

Folkebevegelsen

Folkebevegelsen er en tverrpolitisk organisasjon som arbeider for å hindre norsk medlemskap i EEC. Folk fra alle yrkesgrupper og politiske partier har sluttet seg til dette arbeidet og medlemmene er organisert i lokale utvalg i 200 kommuner, på bedrifter og skoler. Utvalgene sprer Folkebevegelsens informasjonsmateriale, Romatraktaten, Wernerplanen og Davignonplanen, arrangerer møter og studiesirkler og verver medlemmer til Folkebevegelsen.

Folkebevegelsens viktigste kjennetegn er dens tverrpolitiske karakter og den har aktivisert titusener av enkeltmennesker som vanligvis ikke deltar i politisk arbeid.

Aksjonsuka

I juni skal Stortinget behandle Wernerplanen som har som målsetting en økonomisk og monetær union innen 1980. Mange av de beslutninger som i dag tas på det nasjonale plan skal overføres til fellesorganer i EEC. Dette gjelder bl.a. retningslinjene for de enkelte lands økonomiske vekst, sysselsettningsnivået, prisnivået, budsjettpolitikken og inntektsutviklingen i de enkelte land.

Et EEC-medlemskap vil derfor føre til at nasjonal økonomisk styring og demokratisk samfunnskontroll blir sterkt redusert.

Folkebevegelsens aksjonsuke vil gi uttrykk for den økende motstand mot EEC i det norske folk. Når Wernerplanen skal opp i Stortinget kan ikke representantene unnlåte å ta hensyn til dette og Folkebevegelsen henstiller til de politiske myndigheter å avbryte forhandlingene om medlemskap.

NEI TIL EEC-MEDLEMSKAP BRYT FORHANDLINGENE

Hva er EEC?

Utgitt av Kontaktutvalget for Folkebevegelsen
mot EEC ved Universitetet i Oslo

ARTIKLER BLA. OM

EEC som overstatlig union i kapitalkreftenes tjeneste
Norsk jordbruk og følgene av EEC-medlemskap
Fiskeriene og EEC
Toll- og handelspolitikk
EEC- og U-landene
EEC og demokratiet
Argumenter for EEC — som ikke holder
Målrørsla og EEC

64 sider, heftet, med oversiktlig stikkordregister
Pris kr. 3.—

Bestilles gjennom:

FOLKEBEVEGELSEN, Boks 515 Sentrum, Oslo 1 eller

KONTAKTUTVALGET ved Universitetet i Oslo,
Boks 74 Blindern, Oslo 3.

Arbeiderbevegelsen og EEC

Arne Kielland

Arbeiderbevegelsen i Norge er i stor grad sosialdemokratisk, i noen grad sosialistisk og kommunistisk, og også litt borgerlig. Jeg tenker på de politiske holdningene som gjør seg gjeldende der. I Vest-Europa er den i mindre grad sosialdemokratisk og i større grad kristelig-borgerlig og kommunistisk. Arbeiderbevegelse kan altså være så mye.

Men uansett ideologier har to merkelapper til alle tider kledd "arbeiderbevegelsen": 1) internasjonal solidaritet med andre arbeidsfolk, og 2) kontroll med og styring av økonomien til beste for arbeidsfolket (planøkonomi). Det er på disse to felte leder-skiktet i norsk arbeiderbevegelse svikter mest når den arbeider aktivt for norsk medlemskap i EEC.

La oss først vurdere internasjonal solidaritet.

EEC er internasjonalisme, uten tvil. Det er alt samarbeid utover Svinesund og Meråker. Det gjelder samkvemmet med Sverige, med Brasil, med Hellas, med Tanzania.

Heller ikke kan en si at en

form for internasjonalt samarbeid er mer avansert eller riktigere enn andre former. Hvis "integrasjon" med stor avståelse av suverenitet og initiativ var kjennetegnet på "mest" internasjonalisme, hvorfor utvikla vi da ikke først denne formen i Norden? NORDØK-avtalen var aldri ønska så omfattende, avoss, som Romatraktaten ble. Svensk utenrikspolitikk oppfattes i utviklingsland som svært solidarisk, enda støtten til Nord-Vietnam og nå FNL i Sør-Vietnam ytes som enkle handslag. Men hjelpa har ført til næringspolitiske reaksjoner, særlig i USA — og svensk næringsliv fikk føle en liten blokade.

Det er derfor de behov som rår i verdenssamfunnet vi må se på når vi prioriterer form for samarbeid og hva land og regioner vi skal satse på. Ut fra dette burde norsk arbeiderbevegelse — i den solidariske internasjonalismens navn — satse på å bygge ned de sterke maktblokkene, rikmannsklubbene, utvikle harmoniske enheter som Norden og ellers tosidig eller gjennom FN støtte fattige land, med sosial reformvilje, og kjempende frigjøringsbevegelser. Norsk arbeiderbevegelse har gjort det motsatte: den har prioritert det kapitalsterke EEC framfor Norden, og den har unnlått, med unntak for Vietnam, å gi åpen støtte til progressive utviklingsland og frigjøringsbevegelser.

SÅ TIL PLANØKONOMIEN OG EEC

Hvis planøkonomi bare betyr at noen har styring med økonomien, hører EEC med i bildet. Det samme gjør USA der storkapitalen trekker i trådene.

Men dersom en med planøkonomi mener å analysere folks behov og bruke varierte virkemidler og støtteordninger for å tilfredsstille disse behovene framfor andre,

da er ikke EEC planøkonomi. EEC er med hensikt gjort til og utvikla som en arena for effektiv administrasjon og rasjonelt næringsliv på bedriftsøkonomiske premisser. Det frie arbeidsmarkedet kombinert med frie kapitalforflyttinger og fri etableringsrett i et stormarked kan bety frihet for de store arbeidsgivere til å slå seg ned der det lønner seg i en halv verdensdel — og frihet for arbeidsfolket til å dra etter, om de vil ha jobb.

Det er klart at de internasjonale storkonserna må få entverrpolitisk motkraft. Men det "frie" markedet i Vest-Europa vil bare framskynde veksten av europeiske konsern i tevling med f.eks. amerikansk-kontrollerte. Det viktigste virkemiddel vi har — attåt styrken i internasjonal fagbevegelse — er den nasjonale kontrollen med konsesjoner og eierposisjoner i næringslivet, og aktiv bruk av den.

Innenrikspolitisk er vårt beste virkemiddel i kampen for kontroll med økonomien politisk vilje til å skape kollektivløsninger for kapitalmarkedet, f.eks. olje- og aluminiumsindustrien, og til å legge om distrikts- og transportpolitikken i behovsorientert lei. Men slik politikk blir vanskeligere enn før å gjennomføre når hovedmålet skal være ikke-diskriminering overfor kapitalsterke utlendinger. En arbeidervennlig politikk i Norge fordreer diskriminering — mot utenlandsk storkapital og til fordel for de store folkegruppene i landet.

Arbeiderbevegelsen må ikke bli liberalistisk istedenfor sosialistisk. Den ville oppdaga, etter et tiår i EEC, at liberalismen var monopolistisk kapitalistisk. At den ikke får erfare det, vil skyldes dens egen ungdom, "bondevennlige" fagforeningsfolk i Folkebevegelsen, og et par handfull "illojale" tingrepresentanter og mannjamm mobilisering av arbeidende kvinner og menn i en folkeavstemning.

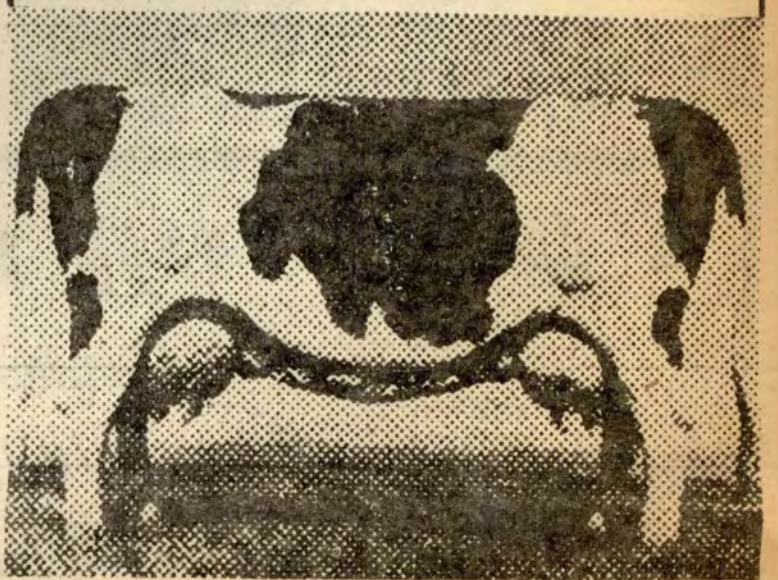
Arne Haugestad

ABC OM EEC

Grunnboka ABC om EEC
kan kjøpes i alle bokhandeler og i kioskene,
eller direkte gjennom
Folkebevegelsen, Boks
8308 Hammersborg,
Oslo 1

Ved postbestilling:
Send kr. 10.— + porto kr. 0,60
til Postgirokonto 20 90 63

EEC-kua

Idealkua — slik iandbrukseksperten i EEC, Sicco Mansholt, truler ser henne.

Medlemskap i EEC betyr reell reduksjon av norsk selvstendighet

- Det er en illusjon å tro at det ikke haster med å ta standpunkt til de norske forhandlingene om medlemskap i Brussel. Vente-og-se-holdningen er farlig. Forhandlinger binder. Det som allerede er klart, er at en tilslutning til EEC vil føre til en reduksjon av norsk selvstendighet. Våre forhandlere har på forhånd akseptert at Norge, i tilfelle medlemskap, underkastes avgjørende myndighet etter Romatraktatens bestemmelser, hevder professor Torstein Eckhoff i dette intervjuet.

Professor Torstein Eckhoff

- Men er det ikke så at Norge vil påvirkes av utviklingen i Fellesmarkedet enten vi står utenfor eller innenfor, og er det ikke da en fordel med medlemskap, slik at vi kan være med og bestemme, professor Eckhoff?

- Det finnes grader av avhengighet. At vi påvirkes av det som skjer både i EEC-land og andre land, er riktig. Men Norge vil stå i en langt høyere grad av avhengighet om vi blir medlem i EEC, dels fordi vi da blir direkte underlagt avgjørende myndigheter i Brussel, og dels fordi vi må tilpasse vår næringspolitikk til forholdene der.

Mer konkret: En god del av den myndighet som i dag utøves av Stortinget, Regjeringen og norske domstoler, blir overført til Ministerrådet, Kommissjonen og EEC-domstolen.

Til det som blir overført hører bl.a. fastsettelse av tolltariffer, inngåelse av handelsavtaler med fremmede stater og meget av lovgivningen om landbruks- og fiskerispørsmål, transportspørsmål, konkurranseregulering mv. Der vil våre nasjonale myndigheter, også på områder hvor de selv treffer avgjørelser, komme i et langt sterkere avhengighetsforhold til maksentra utenfor landets grenser enn de er i dag. Det vil dreie seg om rettslig avhengighet som følge av at våre myndigheter må rette seg etter direktiver fra EEC-organene, og det vil dreie seg om en slik faktisk avhengighet som man alltid kommer i til dem man har nært samarbeid med.

Innmeldelse i EEC medfører også fare for at vår selvstendighet på lang sikt skal bli ytterligere redusert, og kanskje helt gå tapt. Sterke krefter arbeider som kjent for at medlemsstatene skal knyttes stadig nærmere sammen, og har som endelig mål å gjøre Fellesskapet til en forbundsstat.

Bundet av flertallsvedtak

- Er vi ikke gardert mot uønskede avgjørelser gjennom veto-retten?

- Etter Romatraktaten er det

bare i noen ganske få tilfeller medlemslandene har vetorett. Det gjelder slett ikke i alle viktige saker. Rådets direktiver om gjennomføring av etableringsrett kan vedtas med alminnelig flertall, for å nevne ett eksempel i farten.

- Men i praksis?

- Etter Luxemburg-forliket i 1966 har medlemslandene ikke brukt den myndighet flertallet har til å binde mindretallet, men har istedet forsøkt å drøfte seg fram til enighet. Det er bare en praksis som er fulgt. Hvis medlemslandene finner det opportunt, kan de når som helst holde seg til traktatens bestemmelser. De er ikke endret. Det var bare Frankrike som insisterte på at et land skulle ha vetorett når det dreide seg om saker av særlig stor interesse for vedkommende land. De øvrige land holdt på traktatens bestemmelser om at flertallet kan binde mindretallet. Vi har ingen garanti for at ikke det blir praksis i framtida, og det er ikke sikkert at en norsk protest vil bli tatt like høytidelig som de Gaulles protest i sin tid ble. Å gå inn i EEC i tillit til at man kan si nei til alle forslag som man ikke liker, er like lettsindig som å gå inn i et ekteskap på slike premisser.

- Men dette ekteskapet kan oppløses, vi kan melde oss ut av EEC igjen?

- Romatraktaten gir overhodet ikke adgang til utmeldelse, følgelig er det heller ikke avsatt noen fast utmeldingsavgift. Men vi kan regne med at det blir en kostbar skilsmisse, når vi først har omstilt vårt næringsliv og vårt forvaltningsapparat etter forholdene i EEC. Det vil bli en ny kostbar omstillingsprosess, og det er tvisomt om vi får innvilget noen overgangsordning i det tilfelle. Vi gjør klokest i å regne med, at om vi går inn i EEC så er det en definitiv beslutning som ikke senere kan gjøres om.

Vente og se er farlig

- Hvorfor kan vi ikke vente og se?

- Etter mitt skjønn så vet vi

allerede tilstrekkelig om EEC til å avgjøre at vi ikke bør bli med, uansett forhandlingsresultat. Og har man først det standpunkt, så er det eneste reelle krav at forhandlingene må brytes nå.

- Er det noen skade skjedd ved at forhandlingene fullføres?

- Ja, blant annet den at Regjeringen binder seg ved å forhandle. Hvis den får sine krav innvilget, kan den ikke etterpå si nei, - for det vil være det samme som å innrømme at den har holdt sine forhandlingspartnere for narr.

- Men så er det Stortingets tur?

- Ja, og der bør man være oppmerksom på at de stortingsrepresentanter som ved voteringen nå i juni stemmer for fortsatte forhandlinger, også i noen grad vil binde seg til å si ja når forhandlingsresultatet foreligger. Den bebudede folkeavstemning er bare rådgivende. En kan ikke føle seg trygg på at resultatet blir fulgt, selv om det blir flertall mot.

- Myndighetene karakteriserer forhandlingene som en klarføring av forholdene?

- Da må jeg få vise til det siste utspill med fiskeriopplegget. Det tyder ikke på at våre forhandlere tar sikte på å få klarlagt hvor meget som kan beholdes av våre nåværende verdier innenfor EEC. Det tyder på at man stiller inn forhandlingsopplegget mot vilkår som kan godtas i Brussel. - Men som sagt, avgjørende grunner taler for at vi bør holde oss utenfor EEC, uansett forhandlingsresultat. Og da er det nødvendig at forhandlingene brytes nå. Om Norge bryter medlemskapsforhandlingene kan det tenkes å få betydning også for Englands og Danmarks holdning. De som ennå ikke har gjort seg opp noen mening om de prinsipielle spørsmål, bør manne seg opp til å gjøre det nå, sier Eckhoff.

Sentralisering av økonomisk makt

For det første innebærer en realisering av Wernerplanens siktemål en sterk sentralisering av den økonomiske makt. Viktige avgjørelser når det gjelder samfunnsutviklingen og den enkeltes livssituasjon blir ført lenger bort fra individet. Både den geografiske og den byråkratiske avstand mellom den enkelte og de som bestemmer vår livssituasjon øker. Den økonomiske makt blir tatt fra organer som idag er underlagt en stor grad av folkevalgt kontroll og overført til organer som ikke er underlagt slik kontroll.

leskapsnivå, og følgelig at den nødvendige myndighet blir overført fra det nasjonale plan til fellesskapsplanet. Dens slutføring vil kunne bestå i opprettelse av en enhetlig valuta som vil garantere prosessens uomstøtelighet".

Den økonomiske politikken som er det viktigste redskap og virkemiddel nasjonalstaten i dag har til å realisere sine målsetninger, skal i følge Wernerplanen overføres fra nasjonalstaten til fellesskapsnivå. Dette gjelder kreditt- og finanspolitikken, rentepolitikken og ikke minst budsjettpolitikken. Spørsmålet blir så hvordan en vurderer en slik utvikling. Jeg vil her kort nevne noen korte konsekvenser av Wernerplanen.

- Det sto i avisen i går at det norske folk er forsikra for 22,3 milliarder kroner.
- Hvor mye av det er tabbeforsikring? Jeg tenker på EEC

Willy Brandt: „Skrekkparolen om et sosialistisk Europa“

EEC-tilhengerne i Arbeiderpartiet argumenterer for at de vil skape et sosialistisk Europa gjennom EEC. I den forbindelse setter de selvsagt sin lit til forbundskansler Brandt - den eneste sosialdemokratiske regjeringssjef i EEC.

Brandt sier imidlertid i en erklæring om Europapolitikken: "For det første vil jeg si at jeg ser ideologiseringen av Europapolitikken som ytterst skadelig. Parolen eller skrekkparolen om et "Sosialistisk Europa" er like så vanvittig som frykten for et "Kristelig-demokratisk" eller "Konservativt Europa".

"Europas samling er en altfor viktig sak til å belastes med ideologisk splid".

Får dette konsekvenser for Brattelis syn på EEC?

Heving av rentenivået

Wernerplanens gjennomføring vil bety en betydelig økning i det norske rentenivå - dersom Norge blir medlem i EEC. Det er vanskelig å fastslå virkningen av dette, men det er karakteristisk for norsk næringsliv at fremmedkapitalen er forholdsvis høy. En sterk renteøkning vil derfor ramme mange bedrifter forholdsvis hardt. Hardest rammet blir trolig en del utkantbedrifter som har basert seg på billige lån. Et kapittel for seg er spørsmålet om rentepolitikken betydning for alle de billige lån som er gitt til boligbygging. En renteøkning for boligsektoren vil bety sterk husleieøkning.

Selv om det formelt sett blir anledning til å drive sosial boligpolitikk, vil det være et åpent spørsmål om nasjonalstaten, når budsjettpolitikken blir sentralisert, vil rå over de virkemidlene som kreves for å realisere dette.

Underminering av særordninger

Wernerplanen reiser også viktige problemer når en skal vurdere betydningen av eventuelle særordninger for jordbruket. Særordninger for norsk jordbruk vil bety at vi på nasjonalt nivå får rett til å foreta overføringer til jordbruket. Om slike særordninger skal bety noe eller ikke, vil derfor avhenge av at det er politisk vilje til å foreta disse overføringene og at nasjonalstaten rår over tilstrekkelige virkemidler. Wernerplanen fører i så henseende til at mulighetene til å

oppfylle særordninger blir betydelig redusert, dabusjettpolitikken (disponeringen av de økonomiske ressursene) blir fjernet fra nasjonalstaten og overført til fellesskapsnivå.

På vei mot en forbundsstat

Jeg har nevnt at Wernerplanen betyr sentralisering og maktkonsentrasjon. Dette er i seg selv en ulempe, men det er også av største betydning å vurdere hva slags formål denne sentraliseringen skal tjene, og hva slags målsetninger de nye økonomiske makthavere ønsker å realisere. Det er derfor en klar sammenheng mellom den politiske og økonomiske integrasjonsprosess. Når så mange har sagt nei til EEC-medlemskap etter at Wernerplanen ble kjent, det gjelder f.eks. den svenske regjeringen, så henger dette sammen med at EEC ikke innskrenker seg til å være en økonomisk samarbeidsorganisasjon. Wernerplanen indikerer også en politisk sammenheng som går i retning av en Europeisk Forbundsstat. En økonomisk union uten en politisk union er nærmest utenkelig. Det samme gjelder omvendt.

STØTT OPP
OM
FOLKETOGET

Wernerplanen —

(Forts. fra side 1)

overskudd/underskudd og måten å bruke overskuddet eller finansiere underskuddet - vil bli bestemt sentralt.

6. Distrikts- og strukturpolitikken vil ikke lenger bare være et indre anliggende for medlemsstatene.

Overføring av myndighet til Brussel

I februarresolusjonen fra Ministerrådet i EEC er det uttrykt slik: "Den økonomiske og monetære union innebærer at de viktigste beslutninger om økonomisk politikk blir tatt på fel-

EEC-medlemskap betyr: Stor økning i leve- omkostningene

Arne Haugestad

Debatten om EEC konsentrerer seg stadig mer om de vidtrekkende politiske og samfunnsmessige følger av medlemskap. Dette med god grunn. Folkebevegelsen har bevisst tatt sikte på å fremheve de prinsipielle og langsiktige perspektiver for vårt land. De øvrige artikler i denne avisengir eksempler på det.

Dette forhindrer imidlertid ikke at vi også må vurdere de øyeblikkelige følger i dagliglivet dersom vi skulle bli medlemmer. Disse kan være viktige nok. Ikke minst gjelder dette leveomkostningene. Til dels kan man få inntrykk av at mange rent umiddel-

bart har gått ut fra at det vil bli billigere å leve i EEC. Denne misforståelse kan ha flere årsaker. Dels kan den henge sammen med at mange legger urimelig stor vekt på at større forbruksartikler som f.eks. biler kan bli billigere. Dels kan oppfatningen være et resultat av at norsk jordbruk vil tape bortimot 60% av sin arbeidsinntekt. Mange vil oppfatte dette på den måten at matvareprisene da også blir rimeligere.

Matvareprisene

Det er derfor viktig å understreke at såvel matvareprisene som de totale leveomkostninger vil øke betraktelig i tilfelle av medlemskap. Forsåvidt angår matvareprisene, skyldes dette i første rekke at subsidier for forbrukerne faller bort. Videre importerer Norge i dag en rekke matvarer fritt fra verdensmarkedet. Innenfor EEC vil det alt vesentlige av denne import måtte pålegges avgifter eller toll. Rent konkret kan nevnes at produkter som smør og ost blir betraktelig dyrere, mens melkeprisen blir omlag som nå. Også margarin blir dyrere. Det samme gjelder kjøtt og flesk. Viktige produkter som brødkorn, sukker, kaffe, te

kakao og syddruker importeres i dag fra verdensmarkedet utenom EEC til relativt lave priser. I Fellesmarkedet vil prisene stige fordi importen må pålegges importavgift eller toll. Anslagsvis kan man regne med at den totale matvareregning for norske forbrukere vil øke med ca. 1 milliard kroner pr. år.

Husleiene

En annen meget viktig faktor er rentepolitikken i EEC. Norge har allerede under forhandlingene erklært at man godtar den felles rentepolitikk. Norge vil måtte oppgi den nåværende lavrentepolitikk med de betydelige følger dette vil få for de totale leveomkostninger. Særlig må man regne med sterke utslag i husleien, men renteheving påvirker også hele omkostningsnivået i samfunnet og dermed også leveomkostningene, også på andre områder enn husleien.

Vi må derfor holde klart for oss at vi i tilfelle av medlemskap også må betale en inngangsbillett som vil merkes på husholdningsbudsjettet i hver enkelt norsk familie.

Ta del i Folkebevegelsens lokale arbeid

Folkebevegelsen tar sikte på å opprette tverrpolitiske utvalg i hver eneste kommune i landet. Med dette menes at utvalgene politisk i det store og hele skal ta sikte på å avspeile folkeopinionen hva partifordeling angår. Utvalgene skal videre ta sikte på å dekke flest mulig yrkesgrupper fra alle lag av folket.

Folkebevegelsen oppfordrer alle motstandere av EEC til å ta del i arbeidet for å styrke de 200 lokalutvalgene som eksisterer og for å få opprettet utvalg i de kommuner hvor slike ikke finnes. Ta kontakt med Folkebevegelsen sentralt eller fylkesorganisasjonen.

Adressene til fylkesutvalgene er:
Oslo: Boks 515, Sentrum, Oslo 1 (Pilestredet 8)
Akershus: Kristian Døhlle, 1487 Tøyenhaugen
Hedmark: Erik Skjeseth, 2380 Brumunddal
Oppland: Postboks 179, 2601 Lillehammer
Østfold: Hans Granum, 1580 Rygge
Buskerud: Osmund Riis Strøm, Vaker, 3460 Norderhov
Telemark: Jon Bjørnebekk, 3730 Ulefoss
Vestfold: Inger Dag Steen, Osterøya, 3200 Sandefjord
Aust-Agder: Harald Moen, Stensåsveien 47, 4800 Arendal
Vest-Agder: Postboks 75, 4620 Vågsbygd
Rogaland: Postboks 2035, 4001 Stavanger
Bergen/Hordaland: Boks 1086, 5001 Bergen
Sogn og Fjordane: Magne Fagerheim, 6810 Dale i Sunnfjord
Sunnmøre: Ivar Grøvik, Kaffistova, 600 Ålesund
Romsdal: Ingvald Harvold, Lundsengvegen 1, 6400 Molde
Nordmøre: Hans Olsen, Stenbergveien 18, 6500 Kr.sund
Sør-Trøndelag: Postboks 916, 7001 Trondheim
Nord-Trøndelag: Modolf Sjøgard, Nord-Trøndelag Landbruksselskap, Kongensgt. 34, 7700 Steinkjer
Nordland: Ole J. Altermark, Nedre Gruben, 8600 Mo i Rana
Troms: Harald Reppesgaard, 9010 Åsgård Sykehus
Finnmark: Andreas Aslaksen, Fiskarfagskolen, 9750 Honningsvåg

KLIPP UT

SEND INN

Dersom De ønsker å bli medlem i

FOLKEBEVEGELSEN —

vennligst send oss medlemskontingenten, minimum kr. 10,—, over postgiro eller bankgiro. Vær vennlig og noter «medlemskap» e.l. på giroblanketten og fyll ut og send oss denne slippen eller en lapp med tilsvarende opplysninger.

Navn:

Adresse:

Postnummer og poststed:

Kommune:

FOLKEBEVEGELSEN

MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET
Postboks 515 - Sentrum - Oslo 1 - Postgiro 20 86 69
Bankgiro 8200.01.36065

Fra Finnmark til Bryssel

En av Arbeiderbladets ekspertskribenter, Ole David Koht Nordby, som ivrer for EEC-medlemskap, skriver i en kommentarspalte 18. mai, at det er hevet over enhver tvil at nasjonen Norge vil få langt sterkere formell innflytelse i Bryssel enn f.eks. Finnmark har i Oslo.

Det er et godt eksempel som særlig finnmarkinger vil forstå å verdsette. De vil også lett regne ut av vel er avstanden til Oslo stor, den blir slett ikke mindre til Bryssel.

EEC-tilhengerne ensomme?

Jeg tror EEC-tilhengerne argumenter er psykologisk betinget — de bygger på ensomhetsfølelse. Hvorfor skal jeg holdes utenfor? Det går en klar linje fra Sterilan til Høyre. Innenfor en ring av selvtilitt.
(Arne Haugestad)

Platou og de andre store gutta forlanger å ha privilegier i markedsdebatten. De sier: «Vi har ikke tatt standpunkt. Men vi vil anse det som en katastrofe om vi ikke kommer inn i EEC.»

Vi andre som ser helt motsatt på dette med katastrofen, skal sitte pent og pyntelig på vår bak og vente til saken har kommet så langt at den er fastlåst. Så snille gutter og jenter er vi ikke. Vi har ikke tenkt å bli det med det første heller.

(Erik Skjeseth i Østlendingen)

Tilhengere av norsk medlemskap i EEC snakker om distriktspolitikken innen Fellesmarkedet som om det er noe hvert enkelt medlemsland rår over.

I korte trekk skal jeg her forsøke å vise hvorfor de tar feil, og hvorfor vi må si nei til EEC, dersom vi mener det alvorlig med distriktspolitikk i Norge.

Dersom vi tenker oss at Norge mot formodning skulle oppnå særordninger, slik at det blir mulig å føre en norsk landbrukspolitikk, vil dette ikke bety noe avgjørende vern for norske lokalsamfunn. Flertallet av norske bygdefolk er avhengige av å kombinere jordbruk med andre næringer. Statistikken forteller at vi nesten bare har bruk som er "for små".

EEC-medlemskap vil gi andre bydenæringer, f.eks. småindustri og lokalt fiske dårligere vilkår, særlig fordi de store enheter i disse næringer får fordeler. Dermed svekkes vernet om lokalsamfunnets økonomi, og fraflytting truer.

Økt tempo i fraflyttingen

Folk er etterhvert blitt opptatt av lokalsamfunnsproblemer. Særlig de som er opptatt av so-

Tar vi distriktspolitikk alvorlig i Norge?

Da må vi si NEI til medlemskap i EEC

siale problemer, er begynt å bli klar over at disse vanskelig løsbare problemer i mange tilfeller skyldes at lokalsamfunnene faller fra hverandre. Det er en uheldig utvikling som ikke kan kontrolleres ved medlemskap i EEC. Det vil tvertimot øke tempoet i fraflyttingen. For å ta jordbruket, så kan en regne med at bøndene vil få mindre for varene sine, samtidig som husmore må betale mer i butikken, dersom vi blir med i Fellesmarkedet.

Det må ikke forlede oss til å tro at vi dermed sparer den subsidie milliarder som vi nå betaler over statsbudsjettet. Subsidiene, eller inntektsoverføringen til jordbruket, blir iallfall ikke mindre i Fellesmarkedet, men pengene vil da ikke bli brukt til å øke inntektene for bøndene eller redusere prisene for forbruker-

Ottar Brox

ne. De vil bli brukt til strukturasjonalisering, det vil si at de vil bli brukt til å forfølge jordbrukspolitiske mål som stort sett går ut på å få slått sammen og lagt ned bruk.

Arbeids- og boligkø i byene

At grunnlaget for bygdesamfunnets økonomi går i stykker, har arbeidsmarkedskonsekvenser som ikke bare rammer bygdene. En småbruker som ikke er i stand til å underholde familien med det han kan tjene i heimbygda, vil i mange tilfeller melde seg på det urbane arbeidsmarked. Han vil stille seg i jobb- og boligkø i byen.

Det er ikke vanskelig å se hva dette betyr arbeidsmarkedsmessig. Jeg vil sette fram den påstand, at det i svært høy grad er muligheten til å vedlikeholde arbeidsplassene utenfor sentrene, som bestemmer kvaliteten på arbeidsplasser og livsvilkår forøvrig i byene og industrisentrene.

Det kunne nevnes mange eksempler på at industrilederne tvinges til å gjøre arbeidsplassene attraktive, der de må konkurrere om arbeidstagerne.

«Mobil arbeidskraft»

Det at lokalsamfunnet går i oppløsning, kalles av enkelte LC-økonomer og andre for mobilitet. Mobil arbeidskraft gjør det lettere å tilpasse og "styre" økonomien. Men mobilitet betyr også at folk skal kunne flyttes hit og dit etter som det passer økonomene og storindustrien. Det betyr aldri at bedriftene skal kunne flyttes på måter som gjør det lettere å vedlikeholde lokalsamfunnet og dermed arbeiderklassens frihet.

Det hindrer at industrien motiveres til å søke ut av ekspansive sentra. Dermed forsterkes problemene ved å vedlikeholde lokalsamfunnene, og pressproblemer i byene øker. Medlemskap i EEC gir arbeidskjøperne økte muligheter til å manipulere arbeidsmarkedet.

Det er et spørsmål om hvordan norsk medlemskap i Fellesmarkedet vil påvirke spillereglene, eller om en vil, maktforholdene mellom samfunnsklassene i Norge.